

En märklig man i Vinslöv.

Av de personer, som i mitten och slutet av 1800-talet levde och verkade i Vinslöv, intog handlanden *Sven Johnson* en framstående plats. Han föddes den 10 augusti 1826 i Brönnestad. Föräldrarna gingo i arbete på Hovdala gård. Efter att från tidiga år ha handskats med nål och tråd kom han i tjugofemårsåldern till Vinslöv och fick där titel och värdighet av sockenskräddare.

Sven Johnson var emellertid född till annat än att sitta på skräddarebordet. Han var affärsman ut i fingerspetsarna, och snart nog öppnade han en diverse- och bokhandel i nr 20, strax intill kyrkan. En synnerligen framsynt man, var han en av dem, som ivrade för järnvägen mellan Kristianstad och Hässleholm, och då tågen började brusa förbi Vinslövs station, förlade han sin verksamhet på det hållet. Han köpte hela tomten till Bjära by, d. v. s. den jord, där nu Vinslövs köping — åtminstone till stor del — är belägen. På den tiden voro husen här lätt räknade. Nu kom Sven Johnsons affärsgeni till sin rätt. Billigt hade han förvärvat jordområdet, vilket han indelade i tomter och försäljde, till en början för en hundralapp. Men tomterna stego i värde, och Sven Johnson förtjänade pengar. Själv slog han sig på spannmålshandel i stort och bildade ett fyrmannabolag. Man byggde magasin och hus, bl. a. det nuvarande Järnvägshotellet, som alltså hör det första Vinslöv till. Utan överdrift torde Sven Johnson kunna kallas för grundläggare av Vinslövs samhälle, ty det var hans förtjänst, att byggnadsverksamheten kom i gång.

Som affärsman var han djärv och mångfrestande. Han anlade ångkvarn i Vinslöv, och ett minne av denna ha vi ännu här i den höga skorstenen på den nuvarande stärkelsefabriken. Även i Kristianstad och Hässleholm ägde han dylika kvarnar samt åtskilliga spannmålsfilioler, såsom å de båda nyss nämnda platserna, samt i Osby och Eslöv. Han bedrev också torvfabrikation vid en i Ignaberga inköpt mosse, o. s. v.

I de kommunala angelägenheterna tog Sven Johnson livlig del och stod troget vid dr Bergmans sida i dennes omfattande arbete inom församlingen. Han var livlig och tilltagsen även i debatterna, och hans ord vägde tungt, då det gällde. Med givmild hand skänkte han av sitt överflöd, och bl. a. är Vinslövs präktiga och rymliga torg en gåva av honom.

Sven Johnson var en av de fyra inbjudarna till stiftandet av Vinslövs och Nävlinge sparbank, likaså till Vinslövs slöjdskola. I banken, där även hans porträtt har sin plats, var han ordförande åren 1892—1903 samt tillhörde styrelsen till och med 1906.

Varmt religiös blev han en av förgrundsförarna i femtioalets väckelse-rörelser och omvändes samtidigt med förut skildrade Per Svensson i Vanneberga. Det var pastor Welinders predikningar till bot och bättring, som kom honom att taga steget fullt ut. Han blev nu en nitisk spridare av religiösa böcker och traktater.

I den av dr Bergman bildade "Västra Göinge häradsförening" i syfte att åstadkomma en kraftigare och mera ordnad lekmannaverksamhet var Sven Johnson en framstående medlem och deltog med kraft i de religiösa diskussioner, som förekommo på denna förenings möten.

Då Kristianstads Traktatsällskap 1855 förverkligades, ingick Sven Johnson, själv en av initiativtagarna till sammanslutningen, i dennas styrelse, men utslöts, jämte flera andra, 1877, då han ej ansågs fullt bekännelseetrogen. I stället blev han nu med om att stifta Skånes missionssällskap, där han innehade plats i styrelsen till 1901. Även i Svenska missionstörbundet intog han en ledande ställning, ända till åldern lade hinder i vägen.

Vinslövs missionsskolehusbolag hade Sven Johnson till styrelsemedlem ända till 1906, och till den missionsskolan (det nuvarande missionshuset), som Sv. missionsförbundet uppförde 1882, skänkte han såväl fri byggnadstomt som även en kontant summa av ettusen kronor. För missionsskoleverksamheten före denna tid hade han också stort intresse, och då skolan flyttades från Vanneberga till Vinslöv, funno eleverna en

fristad hos Sven Johnson. Mat och logi erhöles gratis hos honom. I kommittéer för anordnande av evangelistkurser och bibelskolekurser var han självskriven, och 1878 var han med om att bilda Vinslövs absoluta nykterhetsförening.

En stor del av sina rikedomar använde han till att tjäna missionen. Han skjutsade och härbärgerade predikanter och skänkte, där så behövdes.

Som redan nämnts, var han en synnerligen flitig traktatspridare och för detta ändamål vidtog han en handelsreform, i det han bytte ut kundernas på den tiden gängse s. k. livköp mot traktater, en åtgärd, som väckte mycket uppseende. Man menade, att han ville vända upp och ned på alla gamla seder och bruk, men tack vare nyfikenheten minskades icke kundernas antal.

Under sin bokhandlartid, då han sålde religiös litteratur, höll han på att råka illa ut för den gamla skräfförordningen, som stadgade, att ingen bokhandel fick existera utom i stad. Han råddades emellertid av sina förläggare. En annan författning gav dem nämligen rätt att sprida sina böcker i landet genom vilka de behagade.

Sven Johnson skulle dock även drabbas av misräkningar, och det var då bolaget köpte skog och egendom i Halland på en plats, där järnväg var tänkt att dragas fram. Det blev ej, som väntat var. Själv fick han bära hela förlusten, något som berövade honom största delen av hans förmögenhet. Han kunde dock göra rätt för sig även om ha sin bärning under sina återstående dagar och miste aldrig det förtroende, han en gång vunnit bland sina medmänniskor.

I sin ålders höst gick han halvblind omkring i det samhälle, till vars skapande han givit impulsen, och kände endast med svårighet igen dem, som han mött, medan han ännu stod mitt i ett verksamt och rastlöst liv.

Han avled den 21 december 1906. Åttio år gammal, och på den andra i ordningen av Vinslövs kyrkogårdar vilat hans stoft i kretsen av dem, som en gång stodo honom närmast i livet. Sven Johnson var gift tvenne gånger. En av hans döttrar ingick äktenskap med den bekante predikanten P. E. Dalqvist, bl. a. verksam i Malmö, och bo-

satt i Lund är sonen professor Sven Johnson Herner.

Genom sin personlighet och sin verksamhet på skilda områden har Sven Johnson för alltid skrivit sitt namn i Vinslövs historia, ett namn, som än i dag nämnes med aktning och vördnad av minnesgoda samtida.

Fred.

ÄT MERA BRÖD.

Belgarna använde 273 kilo bröd per man om året, fransmännen 250, holländarna 210 o. s. v. — men svenskarna nöja sig med 135 kilo, vilket sätter oss mycket lågt på rangskalan. Denna siffra spelar in även för den allmänna spannmålshushållningen: landet får ett överskott av brödspannmål på ca 600,000 ton, och vad det betyder, inser man ju. Det märklige är emellertid att överskottet skulle uppslukas, om varje svensk skulle äta endast tre brödskvivar mer om dagen, har man räknat ut; och med denna kalkyl för ögonen är det som bagarna sökt uppmuntra sina kunder att köpa mer bröd.

Man påpekar också hur ofantligt mycket större och mångsidigare användning det skulle finnas för brödet, om konsumtionen lades som i andra länder. Maträtter, vari bröd ingår äro exempelvis tämligen okända hos oss, det enda man sätter fram på bordet är väl fattiga riddare. Och dock är det så mycket att välja på: äggbrödkaka, varma smörgåsar, njurbröd, vegetarisk färs, smörgåspudding och många andra läckerheter, som blivit populära på andra håll. Varför inte hos oss? fråga nu bagarna och söka ge ett svar i positiv riktning genom sin propaganda.

Man skall inte känna sig alltför smickrad om någon ber om ens autograf. En film-skådespelerska uppvaktades härom dagen av ett par mycket unga herrar, som ville ha hennes namnteckning.

— Vet ni vem jag är, sade skådespelerskan.

— Nej, sade den äldre gossen, men vi tänkte vi skulle få reda på det på det här sättet.

MED BARN OCH BARNBARN

Italienska kungaparet fotograferat tillsammans med barn och barnbarn vid den kungliga villan San Rossore nära Pisa. De vuxna äro fr. v.: Comtesse Jolanda, drottning Helena, kung Viktor Emanuel, prinsessan Mafalda, drottning Giovanna av Bulgarien, prinsessan Maria och kronprins Umberto samt framför alla barnbarnen.

riktigt, och när solen betänkligt började sacka ned mot trädtopparna, reste Gull sig från verandatrappan, där

Doktorn slog vårdslöst ut med sin långa, vita, seniga hand.

— Ingen fara, — jag redde mig nog;

Jag trodde han skulle bli ond för öknamnet, men visst inte.

— Nej då, ingen fara! — sade han